

Н І К К І Ф Р Е Н Ч

Убий мене ніжно

Роман

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

УДК 82-311.1
Ф86

ФАБУЛА
ВИДАВНИЦТВО

Оригінальна назва твору: Killing Me Softly

*Усі права збережено.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якій формі без письмового дозволу
власників авторських прав.*

Френч Ніккі

Ф86 Убий мене ніжно. Роман / пер. з англ. Я. Серая. — Харків : Вид-во «Ранок» : Фабула, 2019. — 368 с.

ISBN 978-617-09-5825-9

Жила собі Еліс — красуня й розумниця. Мала гарну роботу і хорошого хлопця поруч. Аж поки одного разу на вулиці не зустрілася поглядом із незнайомцем. Пристрасть спалахнула миттєво, витіснивши з життя дівчини геть усе: кар'єру, стосунки, друзів... Увесь її простір заповнив Адам, новий обранець. Урешті-решт майже не залишилося самої Еліс, натомість наростало відчуття таємниці, яку старанно приховував коханий. Головна героїня роману Ніккі Френч піде до кінця. От тільки ціна розгадки виявиться завищеною для обох.

УДК 82-311.1

ISBN 978-617-09-5825-9

Copyright © Joined-Up Writing, 1999
© Я. Серая, пер. з англ., 2019
© «Фабула», макет, 2019
© Видавництво «Ранок», 2019

Присвячується Керсті і Філіпу

Він розумів, що помирає. У голові маячила думка, що він повинен не хотіти помирати. Йому треба щось зробити, щоб врятуватися, але він не знав, що саме. Можливо, він вигадав би, якби усвідомив, що сталося. Якщо хуртовина вщухне. Сніг і вітер так довго сікли його, що він майже перестав реагувати на холод і звуки, його обличчя перестало пекти. Навіть просто вдихнути повітря на висоті вісім тисяч метрів над рівнем моря, де не планувалося проживання людини,— це вже боротьба, не кажучи про передсмертні муки. Його кисневі балони давно спустіли, клапани обмерзли, маска лише заважала.

Йому лишалися хвилини, щонайбільше — години. Але до ранку він точно помре. Що ж, так тому і бути. Він був спокійний, його хилило на сон. Під шарами вітрозахисного нейлону, гортексу, вовни і поліпропілену він відчував, як прискорено, вдвічі швидше, ніж зазвичай, б'ється його серце — немов в'язень відчайдушно гамселить у стінку грудної клітки. А мозок, навпаки, був кволий і затуманений. І це неправильно, бо їм усім треба бути бадьорими, рухатися, доки не прийде допомога. Він знав, що треба сісти, встати, сильно поплескати в долоні, розбудити своїх супутників. Йому було занадто затишно. Так добре було лягти відпочити нарешті. Він уже давно стомлений.

Він більше не відчував холоду, і це було таким полегшенням. Він опустив очі на свою руку, яка вислизнула з рукавиці і була зігнута під дивним кутом. Вона була багровою, але зараз — він зацікавлено

подався вперед — вона стала восково-білою. Дивно, йому так хотілося пити. У кишені лежала пляшка, замерзла і марна. Навкрути сніг, такий же марний. Було майже смішно. Добре, що він не лікар, як Франсуаза.

Де вона? Коли вони дійшли до кінця маршруту, то повинні були опинитися на сідлі¹ в третьому таборі. Вона пішла вперед, і більше вони її не бачили. Усі решта трималися разом, блукали по колу, втратили будь-яке відчуття напрямку, не могли зрозуміти, у якому саме місці на горі вони перебувають, і безнадійно вгніздилися в якомусь жолобі. І ще йому потрібно було щось запам'ятати, про якийсь предмет, щось крутилось у нього в голові, але він не тільки не знав, де це було, він не знав, що це було.

Йому навіть своїх ніг не було видно. Уранці, коли вони почали сходження, гори мерехтіли в розрідженому повітрі. Мало-помалу вони піднімалися вгору по прямовисному льодовому морю до вершини. Різке сонячне світло било з-за гірського хребта, виблискувало біло-блакитним на твердій, як сталь, кризі і пролизувало їхні хворі голови. Усього декілька купчастих хмаринок пливло їм назустріч, аж раптом ця завірюха.

Він відчув рух позаду себе. Хтось іще був при тямі. З великим зусиллям він перевернувся на другий бік. Червона куртка, мабуть, це Пітер. Його обличчя було повністю вкрите товстим шаром льоду. Він нічого не міг зробити. Так, вони типу команда, але зараз кожен був сам у своєму окремому світі.

Він думав, хто ще зараз помирає на цій горі. Усе пішло шкереберть. Що ж, нічого не вдієш. У внутрішній кишені у футлярі для зубної щітки був шприц з дексаметозоном, але дістати його було понад силу.

¹ Сідло — гірський перевал.— Тут і далі: прим. пер.

Він навіть не міг руками ворухнути, щоб відстібнути наплічника. Якби і дістав, що б він зробив? Куди він піде звідси? Краще чекати. Їх знайдуть. Вони знають, де шукати. Чому їх ще немає?

Світ навколо, минуле життя, ці гори, усе вивалювалося зараз з його затуманеної свідомості, тільки сліди лишалися. Він знав, що кожної хвилини, поки він лежить тут, у зоні смерті, мільйони клітин гинуть у його мозку. Крихітна частинка свідомості, сповнена страху і жалю, спостерігала, як він помирає. Він хотів, щоб це скінчилося. Він просто хотів заснути.

Він знав етапи прийдешньої смерті. Він майже із зацікавленістю спостерігав, як його тіло протестує проти середовища тут, майже на вершині гори Чунгават: головний біль, діарея, задишка, набряки рук і ніг. Він знав, що більше не може розумно мислити. Можливо, перед смертю в нього будуть галюцинації. Він знав, що обморозив руки і ноги. Він не відчував свого тіла, окрім обпечених легенів. Наче його розум — це все, що залишилося, ледве живий усередині мертвої оболонки. Він чекав, коли його розум блисне й погасне.

Шкода, що він так і не дійшов до вершини. Сніг під щогою відчувався як подушка. Томасу було тепло. Спокійно. Що пішло не так? Усе повинно було пройти легко. Щось треба було запам'ятати, щось неправильне. Якесь відчуття фальшу. Пазл не складався. Він заплющив очі. Темрява зціляла. Життя таке бентежне. Усі ті зусилля. Навіщо? Усе дарма. Просто йому треба згадати. Якщо він згадає, нічого більше не матиме значення. Якби тільки вітер перестав завивати. Якби він міг думати. Так, ось воно. Це так нерозумно, так просто, але він зрозумів. Він посміхнувся. Він відчув, як холод пішов по тілу, приймаючи його в темряву.

Я нерухомо сиділа на жорсткому стільці. У мене боліло горло. Люмінесцентна лампа миготіла, і від цього паморочилося в голові. Я поклати руки на стіл між нами, стуливши кінчики пальців, і намагалася дихати спокійно. Це ж треба, таке місце для завершення всього.

Навколо нас дзеленькали телефони, і в повітрі, як статична напруга, висіли розмови. Якісь люди, чоловіки і жінки в уніформах, заклопотано пробігали повз. Деякі дивилися на нас, але без зацікавлення. А чого б їм цікавитися? Вони вже стільки всякого тут бачили, а я звичайна жінка з почервонілим обличчям і стрілкою на колготках. Хто б міг подумати? Мої ступні боліли всередині їхніх незграбних високих черевиків. Я не хотіла помирати.

Слідчий Бірн узяв ручку. Я щосили намагалася посміхнутися йому. Це моя остання надія. Він сидів навпроти і, насупившись, терпляче дивився на мене. Я хотіла заплакати і попросити його врятувати мене,— ох, будь ласка. Я вже так давно не плакала по-справжньому. Якщо я розплачуся, тоді як зможу зупинитися?

— Ви пам'ятаєте, на чому ми зупинилися? — спитав він.

О так. Я пам'ятала. Я все пам'ятала.

ГЛАВА 1

— Еліс! Еліс! Ти запізнюєшся. Давай скоріше. Я усвідомила, що бурмочу щось у відповідь. Надворі було холодно і темно. Я залізла глибше під пухову ковдру і замружила очі від тьмяного світла зимового дня.

— Еліс, вставай.

Від Джейка пахло піною для гоління. Напіврозв'язана краватка звисала з коміра. Ще один день. Скоріше, маленькі звички, а не великі рішення роблять вас справжньою парою. Ви сповзаєте в рутину, непомітно берете на себе комплементарні сімейні ролі. Джейк і я були досвідченими експертами з дрібниць одне одного. Я знала, що він любить більше молока в каві, ніж у чаю; він знав, що я люблю лише краплю молока в чаю і жодної краплі в каві. Він точно знав, де розташоване тверде ущільнення м'язів біля моєї лівої лопатки, яке з'явилося після довгого сидіння в офісі. Я через Джейка не клала фрукти в салат, він через мене не клав сир. Чого ще треба від стосунків? Ми притерлися одне до одного. Ми — пара.

До цього я ніколи не жила з чоловіком (я маю на увазі, з чоловіком, із яким я була у стосунках), і мені подобалося брати на себе домашні обов'язки. Джейк був інженером, він добре розбирався з усіма проводами і трубами в стінах і під підлогою. Одного разу

я сказала йому, що єдина річ, яка йому не подобається в нашій квартирі,— це те, що не він сам побудував її десь на зеленій травичці. Він погодився. За фахом я біохімік — це означало, що мені було призначено міняти простирадла і виносити сміття з кухні. Він ремонтував пиломок, а я ним прибирала. Я мила ванну, якщо він у ній не голився. Тут я вже провела межу.

Дивна річ, Джейк сам прасував усю білизну. Він казав, що зараз люди забули науку, як правильно прасувати сорочки. Я вважала це тупістю і могла б і образитись, але важко ображатись, лежачи з напоем на дивані біля телевізору, поки хтось прасує. Він купляв газету, я читала її з-за його плеча, і це дратувало його. Ми обидва ходили за покупками, але я завжди писала список і викреслювала куплене, а він був хаотичним і марнотратним. Він мив холодильник. Я поливала квіти. І він кожного ранку приносив мені в ліжко чай.

— Ти запізнюєшся,— сказав він.— Ось твій чай, а я їду рівно за три хвилини.

— Ненавиджу січень,— сказала я.

— Ти вже казала те саме про грудень.

— Січень — це як грудень, тільки без Різдва.

Але він уже вийшов з кімнати. Я швидко прийняла душ і вдягла штанный костюм кольору вівсянки з довгим жакетом до колін. Розчесала волосся і закрутила гульку.

— Маєш шикарний вигляд,— сказав Джейк, коли я ввійшла до кухні.— Новий?

— Йому сто років,— збрехала я, наливаючи собі ще чаю, ледь теплого цього разу.

Ми під однією парасолькою разом дійшли до метро, обходячи калюжі. Біля турнікета він поклав парасольку під руку, міцно взяв мене за плечі і поцілував.

— До побачення, люба,— сказав він, і я в цей момент подумала: «Він хоче одружитися. Він хоче, щоб ми були сімейною парою». Ця думка настільки захватила мою увагу, що я забула щось сказати у відповідь. Він не помітив цього, зайшов на ескалатор і поїхав вниз у натовпі чоловіків у плащах. Він не обернувся. Усе було майже так, ніби ми вже одружені.

Мені не хотілося йти на нараду. Я просто не могла на фізичному рівні. Учора ми виходили з Джейком по-вечеряти. Повернулися близько півночі, пішли в ліжку біля першої, а заснули десь тільки о пів на третю. У нас була річниця — перша. Не така вже й важлива річниця, але нам із Джейком так хотілося річниць. Ми намагалися декілька разів пригадати дату нашого першого побачення, але так і не змогли. Ми крутилися одне навколо одного в одній компанії дуже довго, як ті бджоли в рою. Ми вже не пам'ятали, коли саме стали друзями. Люди навколо нас змінювалися, і через деякий час ми перейшли на той рівень, де Джейк опинився у списку кращих друзів, якщо б мене попросили написати такий список з трьох, чотирьох чи п'яти найкращих. Але мене ніколи ніхто не просив. Ми знали одне про одного все: батьки, шкільні роки, історії кохання. Одного разу ми вдвох страшенно напилися, коли його кинула подружка. Сиділи під деревом у Ріджентс-парку і пили віскі з горла, то плакали, то сміялись, одним словом, розводили сентименти. Я сказала, що вона ще пожалкує, а він гикнув і погладив мене по щоці. Ми сміялися з жартів одне одного, танцювали разом на вечірках, але не «медляки», позичали одне одному гроші, підвозили, давали поради. Ми товаришували.

Ми обидва запам'ятали день, коли вперше спали разом. Це було 17 січня минулого року. Середа. Ми

збиралися компанією в кіно на пізній сеанс, але хтось не прийшов, хтось передумав, і врешті-решт у кіно-театрі опинилися лише я і Джейк. Якоїсь миті під час фільму ми подивились одне на одного і якось дурнувато посміхнулися, і я зрозуміла, що ми обидва усвідомлюємо, що в нас щось типу побачення, і, можливо, ми обидва вагалися, чи це була хороша ідея.

Після фільму він запросив мене до себе чогось випити. Було близько першої ночі. У нього в холодильнику був копчений лосось і (це розсмішило мене) власноруч спечений хліб. Зараз це смішить мене ще більше, бо з того часу він не спік жодної хлібини. Ми — парочка «Не заморочуються на їжі». Отже, я ледь не розсміялася, коли він мене вперше поцілував, це було дивно, схоже на інцест, ми вже були добрими друзями. Я побачила, як його обличчя наближається до мого, його знайомі риси дивно розпливаються, мені захотілося розсміятися чи відхилитися, зробити щось, щоб обірвати цю серйозність, цю інакшу тишу між нами. Але за мить це вже відчувалося правильним, це як повернутися додому. Інколи мені не хотілося почувати себе осілою (а як же мої плани працювати за кордоном, мої пригоди, мої бажання бути не такою, як усі?), або я починала хвилюватися з приводу того, що мені вже майже тридцять і це, значить, і є моє життя. Але я проганяла такі думки від себе.

Я знаю, так заведено, що парочки якось спеціально вирішують жити разом. Це подія в твоєму житті, як обмін обручками чи похорон. Ми цього не робили. Я почала лишатися в нього. Джейк виділив мені шухляду для трусиків і колготок. Потім почалися якісь сукні. Потім кондиціонер і олівець для очей у ванній. За кілька тижнів я помітила, що майже половина відеокасет підписана мною. Просто якщо її не підпи-

сати хоча б дрібним почерком, ти ніколи не знайдеш цю касету, щоб подивитися.

Одного дня Джейк запитав мене, який сенс у тому, щоб продовжувати платити за мою кімнату, якщо я там не буваю. Я зам'ялася, щось пробурмотіла, але так і не дала чіткої відповіді. Моя двоюрідна сестра Джулія приїхала на літо підробити перед початком занять у коледжі, і я запропонувала їй зупинитися в мене. Мені потрібно було забрати більшість своїх речей, щоб вивільнити місце для неї. Потім, в кінці серпня, був спекотний вечір неділі, ми сиділи в пабі і дивилися на річку біля Собору Святого Павла. Джулія говорила, говорила і говорила про те, що їй дуже треба якесь постійне житло, і я запропонувала їй оселитися в моїй кімнаті. Отже, ми з Джейком почали жити разом і єдина наша річниця — це перший секс.

Але після святкування наступила розплата. Якщо ти не хочеш йти на нараду і розмірковуєш, робити тобі те, що хочеться, чи те, що хочуть інші, то переконайся, що твій костюм ідеально випрасуваний і прийди вчасно. Цього немає в десяти заповідях менеджера, але того похмурого ранку, коли я не хотіла нічого бачити, окрім чашки чаю, це було стратегією виживання. Я намагалася зібрати докупи мої думки. Треба краще підготуватися, накидати нотаток чи ще щось. Я їхала стоячи, щоб не зім'яти свій костюм. Разів зо два чоловіки поступалися мені місцем і засмучувалися, коли я відказувала. Напевно, подумали, що це я через ідеологічні переконання.

Чим вони збираються займатись, мої попутчики? Я готова побитись об заклад, що не таким дивним, як я. Я їхала до офісу маленького філіалу великої міжнародної фармацевтичної компанії на нараду з приводу маленької штукенції з пластику і міді, схожої

на брошку в стилі нью-ейдж,— невдалого прототипу нового внутрішньоматкового пристрою.

Я бачилась із моїм босом, Майком. Через відсутність прогресу з «Драк-спіраллю IV», ВМС¹ фармацевтичної компанії «Дракон», він був то спантеличений, то розлючений, то засмучений. Цей пристрій зробить революцію в контрацепції, якщо коли-небудь пройде етап лабораторії. Мене найняли в цей проєкт шість місяців тому, але я була втягнута в бюрократичну трясовину бюджетних планів, маркетингових задач, недоліків, клінічних випробувань, технічних умов, зборів департаменту, регіональних зборів, зборів про збори і всієї неймовірної ієрархії процесу прийняття рішень. Я майже забула, що я науковець, який працює над проєктом стосовно жіночої фертильності. Я погодилася на це тому, що ідея створення продукту і його продажу показала мені святом на фоні решти життя.

Цього ранку четверга Майк здавався трохи сердитим, але я відчула, що його настрій небезпечніший. Він був як іржава міна Другої світової, яку викинуло на берег. Вона здається безпечною, але якщо хтось торкнеться її в неправильному місці — зірветься. І це буду точно не я. Не сьогодні.

Люди заповнювали зал засідань. Я вже всілася спиною до дверей, тож могла дивитися у вікно. Офіс був на південь від Темзи в лабіринті вузьких вулиць, назви яких походили від назв спецій і тих далеких країн, звідки їх привозили. За нашим офісом був завод з переробки сміття, який був завжди на грані перекуповування і перебудови. Сміттєзвалище. В одному кутку величезна гора пляшок. У сонячні дні можна було дивитися, як вона магічно виблискує, але навіть у такий

¹ ВМС — внутрішньоматкова спіраль.

похмурий день, як сьогодні, було на що подивитися — якщо пощастить, екскаватор згрібатиме пляшки в іще більшу купу. Це буде набагато цікавішим, ніж те, що відбуватиметься в кімнаті «С». Я озирнулась. Тут були троє трохи розгублених чоловіків, які прибули з Нортбріджської лабораторії виключно для цієї наради. Вони не приховували обурення через те, що втрачають час. Були Філіп Інгаллз із верхнього поверху, моя так звана асистентка Клаудія та асистентка Майка Фіона. Не вистачало кількох людей. Майк ще більше спохмурнів, він сидів і тягнув униз мочки вух. Я визирнула у вікно. Клас — до пляшкової гори наближався екскаватор. Від цього мені стало краще.

— Джованна буде? — спитав Майк.

— Ні,— відповів один з дослідників, здається, його звати Нейл.— Вона прислала мене замість себе.

Майк стиснув плечима, погоджуючись, але не приховуючи злості. Я вирівнялась, набула уважного вигляду й оптимістично підняла ручку. Нарада почалася з обговорення минулої наради і нудної рутини. Я виводила кривулі в блокноті, потім намагалася намалювати портрет Нейла, який виходив більш схожим на благдаунда із сумними очима. Потім я переключилась на екскаватор, який уже працював на повну. На жаль, вікна глушили звук битого скла, але все одно видо-вище приємне. Через силу я переключилася назад на нараду. Коли Майк спитав про плани на лютий, Нейл почав щось розповідати про ановуляторну¹ кровотечу, і я раптово й абсурдно закипіла від думки, що чоловік-науковець говорить з чоловіком-менеджером про технології для жіночої анатомії. Я вдихнула повітря, щоб сказати, передумала, і повернулася до сміттєзва-

¹ Ановуляторний цикл — менструальний цикл без овуляції та утворення жовтого тіла.

лища. Екскаватор зараз відпочивав, роботу зроблено. Я думала, як це — влаштуватися на роботу водієм чогось такого.

— А стосовно тебе...

Я повернулася до того, що відбувається в кімнаті, немов прокинулася від сну. Майк звертався до мене, і всі повернулися, очікуючи прочуханки.

— Тобі треба розібратися з цим, Еліс. У твоєму відділі проблеми.

Чи хотілося мені сперечатися? Ні.

— Добре, Майк,— сказала я солоденько. Я підморгнула йому, просто щоб показати, що не дозволю знущатися над собою, і побачила, як почервоніло його обличчя.

— І може, хтось полагодить цю довбану лампу? — закричав він.

Я подивилась угору. Одна з люмінесцентних ламп ледь помітно блимала. Як тільки ти це помітив, ти не можеш не звертати уваги, наче хтось шкребеться у твоєму мозку. Шкребеться, шкребеться, шкребеться.

— Я зроблю це,— сказала я.— Маю на увазі, знайду, хто відремонтує.

Я готувала доклад, який Майк збирався відіслати в Пітсбург у кінці місяця. Тож часу було повно, і я могла проводити решту дня, майже нічого не роблячи. Важливі пів години я провела, листаючи два прислані мені каталоги одягу. Я повернулася на стоїрнку з елегантними високими черевиками, довгою вельветовою сорочкою, про яку було написано «трендова», і коротенькою світло-сірою атласовою спідницею. Це затягне мене в борги ще на 137 фунтів. Після обіду з прес-секретарем (мила жінка у вузьких прямкутних окулярах у чорній оправі, які особливо виділя-

лися на її маленькому блідому обличчі), я замкнулась у своєму кабінеті і надягла навушники.

— Je suis dans la salle de bains¹,— виразно пролунав голос у навушниках.

— Je suis dans la salle de bains,— слухняно повторила я.

— Je suis en haut!²

Що це «en haut»? Я не могла згадати.

— Je suis en haut,— вимовила я.

Задзвенів телефон, я зняла навушники. Повернулася зі світу сонця, лавандових полів і вуличних кафе. Й одразу в січневий Доклендс³. Це була Джулія, якась проблема з квартирою. Я запропонувала зустрітися після роботи чогось випити. Вона вже домовилася з кількома друзями, тож я подзвонила Джейкові і запросила його у «Вайн». Ні. Він за містом. Поїхав подивитися, як відбувається будівництво тунелю в місці, прекрасному і свяченому для декількох конфесій. Мій робочий день майже скінчився.

Джулія і Сильвія були там, коли я прийшла. Вони сиділи в кутку за столиком із Клайвом. За ними було декілька рослин у кашпо. На стінах «Вайну» були намальовані виноградні лози.

— Маєш жажливий вигляд,— сказала спочутливо Сильвія.— Похмілля?

— Начебто ні,— відповіла я обережно.— Але похмелитися не відмовлюсь. Я тобі теж принесу.

Клайв розповідав про дівчину, з якою він познайомився вчора на вечірці.

¹ Я у ванній кімнаті (фр.).

² Я нагорі! (фр.)

³ Район Лондона.

— Дуже цікава жінка,— сказав Клайв.— Вона фізіотерапевт. Я їй пожалівся на свій хворий лікоть, і знаєте що...

— Знаємо.

— Вона його якось притисла трохи, і одразу полегшало. Хіба це не диво?

— Яка вона?

— У якому сенсі?

— Яка вона,— наполягала я.

Принесли напої. Він надпив трохи.

— Вона доволі висока,— сказав він.— Вища за тебе. В неї русе волосся, по плечі. Симпатична, смаглява, з неймовірно блакитними очима.

— Не дивно, що тобі полегшало. Ти запросив її кудись?

Клайв подивився обурено, але трохи хитро. Він послабив краватку.

— Звісно ні.

— Але ти точно хотів.

— Не можна просто взяти й отак запросити дівчину.

— Можна,— перебила Сильвія.— Вона тебе за лікоть тримала.

— І що? Це не має значення. Вона тримала мене за лікоть просто як фізіотерапевт, вона сама запропонувала допомогу, це нічого не означає, хіба ні?

— Не зовсім,— сказала Сильвія чинно.— Запроси її. Подзвони їй. Здається, вона душечка.

— Звісно, вона... приємна, але є дві проблеми. По-перше, ви це знаєте, я ще не відійшов після Крістін. По-друге, я так не можу. Мені потрібен привід.

— Ти знаєш, як її звати? — спитала я.

— Її звати Гейл. Гейл Стівенсон.

Я задумливо відпила «Криваву Мері».

— Подзвони їй.

Обличчям Клайва комічно промайнула паніка.

— Що я скажу?

— Неважливо, що ти скажеш. Якщо ти їй подобаєшся, а те, що вона тримала тебе за лікоть на вечірці, доводить, що так і є, тоді вона піде з тобою, що б ти там не говорив. Якщо не подобаєшся, вона не піде, що б ти там не говорив.

Клайв розгубився.

— Просто подзвони,— сказала я.— Скажи «Я власник ліктя, який ви лікували вчора на такій-то вечірці, чи не хочете прогулятися зі мною?». Це може очарувати її.

Клайв здавався спантеличеним.

— Отак просто?

— Саме так.

— А куди її запросити?

Я розсміялася.

— Чого ти хочеш від мене? Щоб я вам ще й з кімнатою влаштувала?

Я пішла взяти ще випити. Коли я повернулась, Сильвія драматично палила і щось розповідала. Я втомилася і слухала її через слово. На іншому кінці столу (я не впевнена, бо чула лише уривки) Клайв розповідав Джулії про таємні символи, заховані в малюнку на пачці «Мальборо». Цікаво, він просто п'яний чи божевільний? Я повільно допивала свою випивку, спостерігаючи, як розмивається зображення. Це була частина компанії, групи людей, які — більшість з яких — зустрілися ще в коледжі і лишилися разом, вони приглядають одне за одним, відпочивають. Вони для мене більше ніж сім'я.

Коли я повернулась додому, Джейк відчинив двері в той момент, коли я встромила ключ у замок. Він уже перевдягнувся в клітчасту сорочку і джинси.

— Я думала, ти будеш пізніше,— сказала я.

— Усе вирішилось швидко,— сказав він.— Я тобі вечерю готую.

Я подивилась на стіл. Там були пакети. Курка в спеціях. Тарамасалата Хліб-піта¹. Маленький пудинг. Пачка вершків. Пляшка вина. Відеокасета. Я поцілувала його.

— Мікрохвильовка, телевізор і ти,— сказала я.— Чудово.

— А потім я буду любити тебе всю ніч.

— Що? Знову? Ти хтивий!

¹ Страва грецької кухні.

ГЛАВА 2

Наступного ранку людей в метро було більше, ніж зазвичай. Мені було спекотно під кількома шарами одягу, і я намагалася відволікти себе різними думками. Я хиталася разом з іншими в потязі, який гуркотів у темряві. Я думала про те, що треба підстригтися. Я можу записатися в обідню перерву. Я думала, чи достатньо вдома їжі на вечерю, чи замовити щось готове. Чи піти потанцювати. Я згадала, що не випила свою пігулку вранці, треба буде одразу випити на роботі. Думки про пігулку змусили мене думати про ВМС і вчорашню нараду. Це через неї мені було важче, ніж зазвичай, вставати з ліжка вранці.

Худа молода дівчина з товстим рожевощоким малюком намагалася протиснутися крізь вагон. Ніхто не поступався їй місцем, і вона стояла, тримаючи малюка на виставленому вперед стегні, а її тримав натовп тіл навколо. Виднілося тільки червоне страждальне личко дитини. Майже одразу він почав кричати — хрипло, протягло, завиваючи. Від цього його рожеві щоки побагровіли, але дівчина не звертала уваги, наче вона була вище за все це. На її блідому обличчі застиг байдужий вираз. До того ж її малюк був одягнений як в експедицію на Південний полюс, а на ній була тоненька сукня і розстібнута куртка. Я перевіряла себе на материнський інстинкт. Відсутній. Потім я озирнулася на всіх жінок і чоловіків у костюмах. Я нахи-

лилася до чоловіка в гарному кашеміровому пальто, так низько, що можна було розгледіти маленькі прищі на його обличчі, і м'яко сказала йому на вухо:

— Вибачте. Поступіться місцем, будь ласка, цій жінці.

Він подивився розгублено, обурено.

— Їй треба сісти.

Він встав, і мати протиснулась і опустилась між двома розгорнутими «Гардіан»¹. Малюк продовжував кричати, а вона продовжувала дивитися перед собою скляними очима. Чоловік тепер міг почуватися благодійником.

Я з радістю вийшла на своїй зупинці, хоча мене зовсім не радував день попереду. Коли я починала думати про роботу, я впадала в летаргію, мої кінцівки наче важчали, а мозок вкривала пліснява. На вулиці було зимно, із кожним видихом в мене з рота йшов пар. Я щільніше замотала шарф навколо шиї. Треба було шапку вдягти. Можливо, на кава-брейку мені вдасться вислизнути і купити собі черевики. Люди навколо мене, нахиливши голови, поспішали до своїх офісів. Треба нам із Джейком в лютому кудись поїхати, кудись, де сухо і спекотно. Куди завгодно, тільки б подалі від Лондона. Я уявила білий пісок на пляжі і блакитне небо, і себе в бікіні, струнку і засмаглу. Я передивилася забагато реклами. Я завжди носила суцільний купальник. Ох. Джейк завжди тролить мене через економію.

Я зупинилася на пішохідному переході. Вантажівка проревіла повз. Я і голуб синхронно відскочили. Я мигцем побачила водія, він сидів високо у своїй ка-

¹ «Guardian» — щоденна британська газета.

біні і не звертав уваги на людей внизу, які пленталися на роботу. Наступна машина зі скрипом загальмувала, і я ступила на дорогу.

З іншого боку дороги переходив чоловік. Я помітила, що він був у чорних джинсах і чорній шкіряній куртці, а потім я подивилась йому в обличчя. Я не знаю, хто з нас зупинився першим. Ми обидва стояли посеред дороги і витріщались одне на одного. Здається, сигналізували машини. Я не могла поворухнутися. Здавалося, ми стоїмо так вічність, але пройшло кілька секунд. Я відчула пустоту і холод у животі і не могла вдихнути на повні груди. Знову сигнал. Хтось щось прокричав. У нього були неможливо блакитні очі. Я продовжила переходити дорогу, він також, і ми пройшли повз, у сантиметрі, очі в очі. Якби він торкнувся мене, я думаю, я б розвернулася і пішла за ним, але він не зробив цього, і я дійшла до тротуару одна.

Я пройшла трохи в бік будинку, у якому був офіс компанії «Дракон», потім зупинилась і обернулась. Він усе ще був там, дивився на мене. Він не посміхався і не робив нічого. Я через силу змусила себе відвернутися, його погляд притягував мене. Коли я підійшла до обертових дверей офісу і штовхнула їх, я останній раз подивилась на нього. Він пішов, чоловік з блакитними очима. Ось і все.

Я одразу пішла до туалету, зачинилась у кабінці і притулилася спиною до дверей. У мене паморочилося в голові, тремтіли коліна, в очах відчувалася важкість, наче от-от проллються сльози. Може, це початок хвороби. Може, скоро місячні почнуться. Я думала про чоловіка і те, як він на мене дивився, і заплющила очі, наче це допоможе не думати про нього. Хтось зайшов до туалету, відкрив воду. Я стояла тихенько,

було чути, як б'ється моє серце під блузкою. Я притулила руку до палаючої щоки, іншу поклала на груди.

За кілька хвилин моє дихання нормалізувалось. Я вмилася холодною водою, розчесала волосся і згадала про пігулку. Я видавила її з пластинки-календаря і проковтнула. Біль у животі вщухав, я просто почувалася вразливою і знервованою. Слава Богу, ніхто нічого не помітив. Я взяла каву в автоматі на другому поверсі і плитку шоколаду — втамувати раптовий голод, і пішла до офісу. Я зняла обгортку і золоту фольгу тремтячими неслухняними руками і з'їла, відкушуючи великими кусками. Почався робочий день. Я перевірила пошту і відправила більшість листів у кошик, написала нагадування для Майка, потім зателефонувала Джейкові на роботу.

— Як твій день? — спитала я.

— Тільки почався.

Здавалося, кілька годин минуло, як я пішла з дому. Якби я відкинулася на спинку стільця і заплющила очі, то могла б заснути надовго.

— Минулої ночі було так добре, — сказав він тихішим голосом. Може, біля нього хтось був.

— М-м-м... Але я, Джейку, якось дивно почуваюся сьогодні вранці.

— З тобою все гаразд? — схвильовано спитав він. Я ж ніколи не хворію.

— Так, усе добре. Усе чудово. А в тебе?

Я вже не знала, що казати, але мені не хотілося класти слухавку. Джейк раптом став заклопотаним. Я чула, як він щось казав комусь іншому, я не розібрала що.

— Так, кохана. Слухай, мені треба йти. Бувай.

Ранок скінчився. Я відвідала чергову нараду, цього разу в маркетинговому відділі, примудрилася переки-

нути пляшку з водою на стіл і нічого не сказала. Подивилась матеріал по випробуваннях, який Джованна скинула мені на електронку. Вона прийде до мене о пів на четверту. Я зателефонувала перукарю і домовилась на першу. Я випила багато холодної гіркої кави в пластиканках. Полила квіти у себе в офісі. Навчилась вимовляти «*je voudrais quatre petits pains*»¹ і «*Ca fait combien?*»².

За кілька хвилин до першої я взяла пальто, залишила повідомлення для асистентки, що мене не буде годину, потім збігла сходами вниз і вийшла на вулицю. Починав накрапляти дощик, а в мене не було парасольки. Я подивилась на хмари, стиснула плечима і швидко пішла Кадем-стрит до стоянки таксі, щоб під'їхати до перукарні. Я зупинилась як укопана, і світ навколо мене поплав. Усередині щось обірвалося, я відчула, що втрачаю рівновагу.

Ось він, за декілька метрів від мене. Наче й не відходив нікуди від самого ранку. Так само у своїй чорній курточці й джинсах, так само не усміхається. Просто стоїть і дивиться на мене. Потім я зрозуміла, що ніхто раніше не дивився на мене так уважно, і раптом чітко відчула всю себе: стукіт серця, рухи грудної клітини, поверхню шкіри, по якій побігли мурахи від паніки і збудження.

Він був приблизно мого віку, трохи за тридцять. Зрозуміло, що він красивий, світло-блакитні очі, каштанове скуповджене волосся, високі виразні скули. Але все, що я тоді усвідомлювала,— це те, що він настільки загіпнотизував мене поглядом, що я не могла поворухнутися. Я чула свій уривчастий подих, але не могла відвести очі чи зробити крок.

¹ Чотири булочки, будь ласка (фр.).

² Скільки це коштує? (Фр.)

Я не знаю, хто з нас зробив перший крок. Можливо, я побрела до нього чи просто чекала його, і коли ми опинились одне навпроти одного (не торкаючись, руки розслаблені по боках), він сказав тихим голосом:

— Я чекав тебе.

Я повинна була розсміятися вголос. Це була не я, зі мною такого не може трапитися. Я лише Еліс Лаудон, яка прямує до перукарні похмурого січневого дня. Але я не могла розсміятися чи посміхнутися. Я могла лише продовжувати дивитись на нього, у його великі блакитні очі, на його рот, трохи відкритий, ніжні губи. У нього білі рівні зуби, тільки один передній трохи надколотий. Щетина на підборідді. На шиї шрам. Волосся досить довге і скуйовджене. О так, він красивий. Мені хотілося простягти руку і торкнутися його губ, якомога ніжніше, великим пальцем. Хотілося відчутися колючу щетину підборіддя своєю шиєю. Я намагалася щось сказати, але все, що в мене вийшло,— це голосно вдихнути повітря.

— Прошу тебе,— сказав він, не відводячи очей,— ходімо зі мною.

Він міг бути ким завгодно: грабіжником, гвалтівником, психопатом. Я мовчки кивнула, і він вийшов на дорогу ловити таксі. Він відчинив дверцята, але так і не торкнувся мене. Усередині він назвав адресу водієві і повернувся до мене. Я побачила, що під шкіряною курткою в нього тільки темно-зелена футболка. На шиї на шкіряному шнурку висіла маленька срібна спіралька. Рукава куртки заковчені. Я подивилась на його довгі пальці з охайними чистими нігтями. На одному великому пальці виднівся білий шрам. Це були сильні, міцні, небезпечні руки.

— Скажи, як тебе звати.

— Еліс,— відповіла я. Я не впізнавала власний голос.

— Еліс,— повторив він.— Еліс.

Моє ім'я звучало невідомо, коли він отак вимовляв його. Він підняв руки і дуже обережно і ніжно, не торкаючись шкіри, розв'язав мій шарф. Від нього пахло милом і потом.

Такі зупинилося, й, озирнувшись, я зрозуміла, що ми в Сохо¹. Поруч був магазин канцелярських товарів, крамниця з делікатесами, ресторани. У повітрі стояв запах кави і часнику. Він вийшов з машини і знову відчинив для мене дверцята. Я відчувала, як кров пульсує в моєму тілі. Він штовхнув потерті двері біля магазину одягу, і я пішла за ним по вузьких сходах. Він дістав зв'язку ключів з кишені і відкрив два замки. Усередині була не просто кімната, це були невеликі апартаменти. Я побачила полиці, книжки, картини і килим. Я зависла на порозі. Це був мій останній шанс. Шум вулиці доносився крізь вікно, голоси гучнішали й стихали, гуділи машини. Він зачинив двері і засунув на засув.

Мені треба було боятися, і я боялася, але не його, цього незнайомця. Я боялася себе. Виявляється, я не знала себе. Я розчинилась у своєму бажанні, наче контури мого тіла ставали ілюзорними. Я почала знімати пальто, невправно смикаючи за бархатні гудзики, але він зупинив мене.

— Зачекай,— сказав він.— Я сам.

Спочатку він зняв з мене шарф і бережно повісив його на вішалку. Потім моє пальто, дуже повільно. Він опустився на коліна і неспішно роззув мене. Я поклала руку йому на плече, щоб втримати рівновагу. Він піднявся знову і почав розстібати мою кофту,

¹ Богемний квартал у центральній частині лондонського Вест-Енду.

і я побачила, що в нього трохи тремтять руки. Він розстібнув спідницю і стягнув її вниз по моїх стегнах. Вона прошелестіла по моїх колготках. Зняв мої колготки, зім'яв їх у клубок і поклав біля моїх черевиків. Він усе ще не торкався моєї шкіри. Він зняв мій бюстгальтер і спустив трусики, і я стояла гола в цій незнайомій кімнаті і легенько тремтіла.

— Еліс,— сказав він протягло.— О господи, ти прекрасна, Еліс.

Я зняла з нього куртку. Його руки сильні і засмагли, ще один довгий стягнутий шрам простягався від ліктя до п'ястка. Я, повторюючи за ним, опустилася на коліна зняти з нього взуття і шкарпетки. На правій нозі в нього було лише три пальці, і я нахилилася і поцілувала те місце, де раніше були решта два. Він тихо зітхнув. Я витягла його футболку з джинсів, і він підняв руки вгору, як маленький хлопчик. Я зняла футболку. У нього був плаский живіт із доріжкою волосся. Я розстібнула змійку на джинсах і обережно спустила їх з його сідниць. Його ноги були мускулісті, доволі засмагли. Я зняла з нього труси і кинула їх на підлогу. Я почула стогін, але не знаю, це він чи я. Він підняв ліву руку і заправив мені пасмо волосся за вухо, потім вказівним пальцем провів по моїх губах, дуже повільно. Я заплющила очі.

— Не заплющуй,— сказав він.— Дивись на мене.

— Будь ласка,— сказала я.— Будь ласка.

Він розстібнув мої сережки, вони впали на підлогу. Я почула, як вони дзенькнули об дерев'яні дошки.

— Поцілуй мене, Еліс,— сказав він.

Зі мною такого ніколи не було. Секс ніколи не був таким. Був байдужий секс, непристойний секс, жахливий секс, гарний секс, прекрасний секс. Це було більше схоже на руйнівний секс.

Ми билися одне об одного, намагаючись пройти крізь бар'єри зі шкіри й плоті. Ми хапалися одне за одного, наче тонули. Ми їли одне одного і не могли насититися. І весь час він дивився на мене. Він дивився на мене так, ніби я була найпрекраснішою з усього, що він коли-небудь бачив, а я лежала на твердій підлозі і почувалася красивою, безсоромною і пропащою.

Потім він підняв мене, поставив на ноги, привів до ванної і помив. Він намилював мені між ногами, мої груди, він мив мені ступні і стегна. Навіть голову помив мені, професійно втираючи шампунь і нахиливши мою голову назад, щоб вода не потрапляла до вух. Потім він мене ретельно витер, під пахвами, між пальцями ніг, і, поки витирав, розглядав мене. Я відчувала себе витвором мистецтва і одночасно проституткою.

— Мені треба повертатися на роботу,— нарешті вимовила я. Він одягнув мене, зібравши мій одяг з підлоги, вдів сережки в мочки вух, розчесав моє мокре волосся.

— Коли ти закінчуєш роботу? — спитав він.

Я подумала про Джейка, який чекатиме на мене вдома.

— О шостій.

— Я прийду,— сказав він.

Цієї миті я мала б сказати, що в мене є партнер, дім, ціле інше життя. Замість цього я притягнула його до себе і поцілувала обвітрені губи. Я насилу заставила себе відірватися від нього.

Сама, в таксі, я уявляла його, згадувала, як він торкався мене, його смак, його запах. Я не знала, як його звати.

ГЛАВА 3

Задихана, я прибігла до офісу. Ухопила якісь папери з простягнутої руки Клавдії і зайшла до себе. Я продивилась їх. Нічого термінового. Надворі сутеніло, і я спробувала побачити своє віддзеркалення у вікні. Я хвилювалася через свій одяг. Він сидів на мені якось дивно, бо його знімав і надівав незнайомиць. Мені здавалося, що інші теж це помічають, а не тільки я. Може, він неправильно гудзики застібнув? Чи, може, пола завернулась десь. Начебто все нормально, але я не була впевнена. Я взяла косметичку і побігла до туалету. Під жорстким світлом я обдивилася себе в дзеркалі, чи не припухли в мене губи і чи немає синців. Я трохи підфарбувалася помадою і олівцем. Моя рука тремтіла. Мені довелося вдарити нею об раковину, щоб угамувати дрож.

Я подзвонила Джейкові. Було чутно, що він там чимось зайнятий. Я сказала, що в мене зустріч і, можливо, повернуся пізно. Наскільки пізно? Я не знаю, невідомо, як усе буде. Чи повернуся я до вечері? Я сказала, щоб він вечеряв без мене. Я поклала слухавку, думаючи про себе, що просто перестраховуюсь. Я, напевно, повернуся додому раніше від Джейка. Тоді я сіла і стала думати про те, що зробила. Я думала про його обличчя. Я понюхала свою руку, вона пахла милом. Його милом. Це змусило мене здригнутися, і коли я заплющила очі, то відчула плитку під ногами і звуки води, що стікала по шторці в душі. Його руки.